

Jaroslav Petr - Tetování

Joshua Nirro zavraždil za svůj život víc lidí, než si dokázal zapamatovat. Teď ležel na zádech a odfukoval otevřenými ústy. Hrudník potetovaný spleťtými maorskými vzory se mu leskl potem. Jullith usnout nedokázala. Dlouho se vedle Joshe převalovala z boku na bok, až nakonec vstala a začala nervózně přecházet svým titěrným pokojíkem.

Tři kroky tam a tři kroky zpátky od ledničky ke dveřím ji neuklidnily stejně jako vykouřené cigarety, jejichž nedopalky se pomalu vršily v prázdné plechovce od koly.

Tak na tohle se těšila? Na tohle? Když Josh zazvonil, mohla se zbláznit radostí. Nestarala se o to, jak se dostal z kriminálu. Jen tu a tam se přistihla, že se snaží odhadnout, kolika lidem při tom podřízl krk. Byla odhodlaná užít si své nenadálé štěstí, i kdyby mělo trvat jen dnešní noc. Půjčila si od Gill dvě pětky na pořádnou flašku a uprosila ji, aby za ni vzala štamgasty z baru Tattoo. Místo toho, aby poctivě šlapala chodník, zůstala doma a těšila se na noc s Joshem. Už čtyři roky, od svých deseti, šlape, ale ještě nepoznala kluka, s kterým by dokázala prožívat to, co s Joshuou. Celých těch šest měsíců, co seděl, se těšila, že se jednou vrátí. Vrátil se k ní a ona s ním prožije stejně nádherný večer, jako tu noc, než Joshu sebrali a napařili mu patnáct let za vraždu jedný jediný hnusný žlutý huby.

Josh ze spaní zachřel. Naklonila se nad ním. Natáhla váhavě ruku nad Joshuova potetovaná prsa a vzápětí ji bázně stáhla zpět. Měla strach. Než usnul, dal jí jasně najevo, že s ní nechce nic mít. Znala Joshe až příliš dobře, aby riskovala, že ho rozzlobí.

Nikdo nikdy ho neviděl vytahovat nůž. Ani mongolský pasák, který se tenkrát pokoušel Jullith vytlačit z jejího standu před barem Tattoo, aby tam mohl nasadit svou děvku s podobaným ksichtem. V jednu chvíli měl ještě Josh prázdné ruce a vzápětí už stříkala krev z Mongolova hrdla všude kolem. Umíral vestoje s očima dokořán otevřenýma, aniž si stačil uvědomit poslední velkou změnu ve svém mizerném životě. Tenkrát ji Josh popadl za loket a zmizel s ní za rohem dřív, než mongolská kurva stačila začít vřískat.

A pak...

Zamáčkla další způlky dokouřenou cigaretu mezi nedopalky v plechovce a sáhla po šatech přehozených přes opěradlo židle. Rázně si natáhla přes hlavu hadí kůži přiléhavé, lesklé kombinézy a práskla za sebou dveřmi. Za pár sekund už třaskaly její podpatky o dlažbu ulice. Měla vztek. Ze stínu pod rozbitou pouliční lampou po ní pokřikovalo pár pubertáků shrbeně postávajících v hloučku a dělících se o jednu fajfku cracku.

Když poznali, že je profesionálka, jejich odvaha z napůl předstíraného fetu z nich rázem vyprchala a rychle zmlkli.

Gill zahlédla na chodníku před barem Tattoo. Její nejlepší kámoška právě kasírovala zákazníka, obrovitého černocho bez předních zubů. Jullith si oddechla. Gill dokázala čas od času zmizet s některým ze svých lepších klientů na celý den. Pak ji nedokázal vyčmuchat ani její pasák Luis. Když se zničehonic zase objevila před barem Tattoo, seřezal ji Luis pokaždé jako žito. V následujících dnech ji nutil jít i s posledním špinavým bezdomovcem z postranních uliček kolem vrakoviště aut, jen aby dohnala výpadek v tržbě. Nic z toho Gill nezabránilo, aby se za pár dní nezaběhla znovu.

"Koukám, že sedmý nebe se nekonalo, co?" houkla Gill přes rameno. "Jo holka, to máš těžký," dodala ještě a přepočítávala při tom plastické drobné, "Josh je fakt třída, něco super extra, ale kus pořádnýho chlapa s vylízaným mozkiem taky není k zahzení."

Vid, Pinky." Otočila se k černochovi a poplácala ho po mohutném krku jako závodního koně, který právě o půl hlavy vyhrál dostih. Pinky se blaženě usmál bezzubými ústy a hlučně polkl slinu. Gill zastrčila peníze do kabelky a zapudila Pinkyho jediným posunkem ruky.

"Gill, myslíš, že je možný, aby...", kousla se do rtu.

"... aby půl roku, co seděl v kriminále, natrhl večer co večer zadek nějakému hošánkovi a přišel tomu na chuť?" dokončila Gill bez rozpaků. "Jó, holka, i takový věci se dějou."

"Ale Josh přeci není teplouš!"

"No, řekněme, že nebyl, než si šel sednout," zdvihla Gill pohrdavě horní ret. "Ale to se časem spraví." Vzala Jullith kolem ramen a chvíli tak spolu korzovaly před barem.

"Hele, támhle ten blondák vypadá, že by si moh dát říct," sykla Gill do ucha Jullith.

"Co já vím, tak s ním nejsou problémy a platí dobře."

Jullith mlčky přikývla a vykročila v ústřety hubenému mladíčkovi, který právě vycházel z baru a rozkoukával se v šeru ulice. Měla o dnešní noci úplně jiné představy, ale musí vrátet Gill ty dvě pětky, které vyhodila oknem. Kdyby věděla, že se Josh jen najeje z její flašky a pak usne, hnala by ho svinským krokem.

Joshua Nirro roztáčel převody horského kola do vysokých otáček a poslouchal, jak galusky příjemně šustí na asfaltu. Uvažoval o tom, že by si měl najít nějakou fušku. Jullith včera vypadala pěkně našťavaně. Dlouho ho asi chtít žít nebude. Zamířil podvědomě do středu parku k Homoli. Měl by si najít slušnou práci a ne nějakou levotu. Chtělo by to čistej džob, co nesmrdí. Jelo se mu dobře. V lapáku večer co večer propotil tričko na trenažeru v posilovně, jen aby se udržel v kondici. Na úpatí Homole nezaváhal a vybral si šestkovou trasu. Na téhle extrémně těžké trati bude alespoň klid a nikdo se mu nebude plést před předním kolem. Převody hladce chřestily a on stoupal ostrými zatáčkami svahu tréninkového kopce stále výš a výš. Brzy byly i koruny nejvyšších blahovičníků v parku hluboko pod ním.

"Uhni!" ozvalo se za Joshovými zády a vzápětí se kolem něj prodrál hubený kluk na modrém naleštěném shimanu. Blondaté vlasy ztmavlé potem měl v týle stažené do uzle červeným šátkem. Cívil téměř nepřítomně někam před sebe a svaly na vychrtlých lýtkách se mu chvěly.

"Když na to nemáš, tak se sem nese!" dokázal ze sebe ještě vyrazit mezi několika křečovitými nádechy, prosmykl se kolem Joshuy a rychle se vzdaloval. Josh ho nechal být. Dokázal by jet tak, že by ten frajírek vyzvracel plíce. Ale proč by to dělal?

Chce se přeci jen projet. Z vrcholu Homole se spustil s kvílením brzd, jež vyvolávalo posměšný jekot malých kluků, kteří se tu honili na otřískaných kolech od rána do večera v bláhové naději, že si jich všimne nějaký lovec talentů a nadělá z nich profesionální hvězdy. Prokličkoval parkem a špinavými postranními uličkami zamířil k Tattoo.

Před barem na okamžik zaváhal, když ve stojanech zahlédl naleštěné modré shimano s propoceným červeným šátkem přehozeným přes řídítka. Pak ale vešel dovnitř. Chlapům, kteří se povalovali v židlích s vysokými opěradly nad nekonečnými partiiemi go, ztuhly na zlomek vteřiny svaly kolem úst. Josh kývl všem na pozdrav a zdvihl obočí směrem k barovému pultu, kde se právě jeden Ind zajímal o Jullithin výstřih. To stačilo, aby plet v Indově obličeji dostala o poznání olivovější tón, muž rychle zaplatil svou směšnou úratu a vypadl. Josh vhodil do automatu plastickou minci a odnesl si k volnému stolku plechovku koly. Usadil se zády ke zdi a nohy v přiléhavých cyklistických kalhotách natáhl pohodlně před sebe. Lokl si s chutí z plechovky. Měl by si najít nějakou práci, něco solidního.

V rohu vstal od stolku obklopeného hloučkem kibiců go hubený blondák. Byl svlečený do půl těla a propocený dres měl přehozený kolem krku. Joshua Nirro zíral na tetování na jeho hubeném hrudníku. Nikdy nic podobného neviděl. Blondák pomalu mířil k Joshuovi.

Došel až k jeho nataženým nohám.

"Uhni!" řekl Joshovi.

Josh si ho nevšímal. Nezajímalo jej nic jiného než klukovo tetování. Kresba na kůži se jasnými barevnými odstíny a neostrými konturami velice blížila zamlženým krajinám ve staročínském stylu Kanó. Skutečně nádherná práce.

"Tak neslyšels!" houkl blondák o poznání hlasitěji. Bylo to zbytečné. I tak se nikdo v celém baru nedíval nikam jinam než na ně. "Nebo ti snad z těch chcanek, co piješ, zalehlo v uších?" uchechtl se ještě kluk.

"Zabu, ty vole, nech ho," sykl ze strany varovně na blondáka obrovitý Pinky.

"Drž hubu," okřikl ho Zabu.

"Je to jen půl roku, co sejmul Orchona," zašeptal opět černochoch s bezzubým úsměvem.

"Blbost," odtušil Zabu, "to by ještě seděl. Ale teď prej pouštěj dřív ty, co se nechaj vykastrovat. Možná je to i jeho případ. Nějak nám v tom krimu zkrotnul."

V Zabuově hlase vibrovalo napětí. Ten kluk si myslí, že vstupuje na tenký led, usmál se v duchu Joshua.

"Drž hubu, Zabu, a odprejskni. Zdrhnul a prej při tom podřezal půlku strážní směny ve wallmoorský věznici," zasyčel Pinky, který ztrácel trpělivost mnohem rychleji než Joshua. Pomalu se zvedl ze židle a vsunul své neforemné tělo mezi Zabua a Joshe. Zabu ještě chvíli bouřil a vykřikoval se špatně skrývanou úlevou z toho, že je mu dovoleno vycouvat bez újmy na prestiži a na zdraví. Brzy se ale nechal Pinkym zatlačit zpátky na svou židli. Josh upil z plechovky. Všiml si pohledu, který si vyměnili Zabu a Jullith.

Josh uznal, že Jullith je holka, která si umí vybrat. Tetování má ten její nový hoch opravdu nádherné. Dopil a prázdnou plechovku nehodil pod stůl, jak bylo mezi návštěvníky baru Tattoo běžně zvykem, ale do koše.

Na chodníku před barem narazil na Gill.

"Tak zase doma, Joshi," usmála se na něj.

Josh jen přikývl a kontroloval brzdy na svém kole.

"Jak se ti vede?" nedala se odbýt.

"Jestli lovíš, tak jen ztrácíš čas. Nemám zájem."

"Tak snad někdy příště," pousmála se znovu a Joshovi se líbilo, že neztrácí dobrou náladu.

"Gill!" křikl. "Kde bych sehnal tetování jako má ten Jullithin novej," zeptal se dychtivě.

"Snad nežárliš?" vyprskla pobaveně a popošla o pár kroků k němu.

"Strašně se mi to líbí," vyhrkl.

Gill pokrčila rameny. "Je to novinka. Snad to odněkud přitáhli Lien-pingovi Číňani.

Je to prej zatraceně drahá sranda."

"To by mi nevadilo, najdu si práci," mlel Joshua. "Zeptej se mi mezi kunčoftama. Měl bych zájem. Fakt se mi to strašně líbí."

"Nic neslibuju," vzdychla si, když Josh nasedl na kolo a vyrazil hledat zaměstnání.

Líným, pomalým krokem se i Gill vydala za svou práci.

Joshe probudil kopanec do břicha. Rozlepil víčka a díval se do ústí policejní pistole.

"Jestli jen pomyslíš na nějakou hovadinu, tak ti ustřelím palici," křičel na něj Mats Snyder. Neviděli se půl roku. Byl to právě Mats, kdo ho před šesti měsíci sbalil.

Joshua dosud nezapomněl na Matsovu tvář rozzářenou zadostiučiněním, s níž mu tenkrát nasazoval železka. Pásl po Joshovi roky a nebýt toho, že někdo moc mluvil, ostrouhal by znovu. Teď by si zřejmě zatýkácí formulí velice rád zopakoval. Jenže má zpropadenou smůlu.

"Oblíkní se, půjdeme!"

"Máte zatykač, pane Snyder?" zeptal se Joshua.

"Na uprchlý vězně nic takovýho nepotřebuju. Vstávej!"

Joshua poslušně vstal a začal se oblékat.

"Jsem propuštěnej, pane Snyder," namítal pokorně. Už jen ten tón hodného hochy z úst tohohle grázla dokázal Snydera rozčítit k nepřičetnosti.

"Tamhle leží můj propouštěcí list," kývl Josh bradou směrem ke stolu, když si přetáhl přes hlavu tričko.

Snyder s pistolí stále namířenou na Joshuaův hrudník pomalu couval ke stolku. Mohla to být léčka. Profesionálovi Joshuaova kalibru stačí k zabití kohokoliv jen okamžik.

Na stole ale opravdu ležel formulář s hlavičkou věznice ve Wallmooru. Podpis ředitele věznice, razítko, plastický identifikační kód, všechno vypadalo jako pravé. Snyder natukal levačkou číslo propouštěcího rozkazu na klávesnici

terminálu zavěšeného k opasku. Displej mu okamžitě odpověděl záplavou zeleně zářících písmen:

Joshua NIRRO, stáří 18 let, vrah. Trest 15 let nepodmíněně, zostřený dohled. Propuštěn z věznice ve Wallmooru po odpykání šesti měsíců a tří dnů trestu. Exp.

Zkratku Exp. Mats neznal a nikdy se s ní v žádných osobních materiálech nesetkal.

Nerozuměl ničemu. Toho grázla, který měl už dávno dostat elektrický křeslo, pustili po půl roce, i když si měl odsedět patnáct let. Exp! Rád by věděl, který blbec vyExpedoval tohohle grázla z lochu. Pár takových Experimentů a bez Expertiz se může zaručit za Explozi kriminality v celém státě. Už takhle policie jentak zvládá její Expanzi.

Má cenu se vůbec Exponovat a snažit se Exportovat tohohle grázla Expres zpátky tam, kam patří? Vysloužil by si tím nanejvýš Expozé se šéfem. Exp!

"Stejně tě dostanu, Joshi," ucedil Snyder skrz zuby. "Nevím, jakým trikem jsi přišel k tomuhle papíru," ukázal na propouštěcí rozkaz, "ale já tě dostanu, to si piš."

"Když budete mít za co, nebudu vám bránit v plnění vašich služebních povinností," odpověděl Josh a Snyderovi to tentokrát ani nezaznělo drze. Zastrčil pistoli do pouzdra a zle se usmál.

"Zkus si na mě stěžovat, grázle, a stáhnou tě zaživa z té tvý tetovaný kůže."

Snyder za sebou vztekle práskl dveřmi a Joshua se spěšně dooblékl. Tak to si ten Jullithin nový frajer pospíšil. Mělo ho napadnout, že na něj Jullith nechá poštvat poldy. Od teďka mu už nedá Snyder pokoj ani na okamžik. Ale ať si čenichá. Nemá šanci. Tentokrát ne.

Bez snídaně, kterou by jeho nakopnutý žaludek stejně jen ztěžil udržel, se vydal hledat práci. Nové tetování ho bude stát balík. Sbalil si pár svých věcí do igelitového sáčku, magnetický klíč od bytu nechal ležet na stole a zabouchl za sebou dveře. Bylo mu, jako kdyby za těmi dveřmi zůstal celý jeho dosavadní život. Sem už se rozhodně nikdy nevrátí.

Maličký Číňan šátral po kapsách, dával dohromady upatlané plastické drobné a pomalu, jednu po druhé, kladl mince na noční stolek. Když zašustily bankovky, začala si Gill dávat na jeho prsty bedlivý pozor. Byl to držgrešle, který nasliboval hory doly, ale s placením nikdy nespíchal. Dokázal u nezkušeného hejla mistrně vzbudit dojem, že zmuchlaný chomáč bankovek obsahuje dvakrát tolik peněz, než kolik v něm ve skutečnosti bylo.

"Přijdu příští týden," oznámil Číňan suše. Gil ležela v posteli, pobaveně sledovala, jak si neohrabaně natahuje kalhoty a smála se mu do přikrývky.

"Nějak ses poslední dobou rozjel, nezdá se ti," popíchla ho.

Číňan mlčel a hledal pod postelí boty.

"Ta tvoje křepelka ještě pořád sedí v lochu, co?" rýpla si.

"Už se vrátila," odfrkl Číňan. "Nic s ní není. Bejvala to divoška," zasníl se, "ale co ji pustili, tak s ní nic není..."

Tentokrát se Gill přestala usmívat.

"Nevrátila se ti ta tvoje křehule nějak brzo?"

"Jo, pustili ji dřív," přikývl Číňan. "Za dobrý chování..."

"Kecá!" přerušila ho Gill.

Číňan sebou cukl, jako kdyby místo na tkaničku u boty sáhl na rozžhavený drát.

"Ale vona doopravdy seká dobrotu. Dokonce si našla práci ve fabrice. Chodí na noční..."

"Tak proto ještě nikdy nikoho z lapáku nepustili. Odtamtud se pouští z jedinýho důvodu."

"Ty myslíš..."

"Jo, já myslím. Ale kam tys dal rozum!"

Zdráhal se uvěřit, ale jen proto, že z toho měl strach.

"Že by vydechovala ven?"

"No jasně, že donáší poldům. To musí být jasný i úplnému blbci!"

"Nesmysl," odtušil Číňan.

"Tak si ji pořádně proklepni, ty chytřej," popíchla ho Gill. "Jestli ta je čistá, tak to máš u mě jednou tejdne grátis."

"Dvakrát," vyrazil ze sebe Číňan.

"Nejsem dobročinnej spolek," odbyla ho.

Číňan si dovázel klíčku na tkaničce a odešel. Jen co za ním zaklapl magnetický zámek dveří, sáhla Gill po telefonu a vytočila popaměti číslo.

"Ahoj, zlato," řekla, když se jí ozval známý hlas. "Stýská se mi. Moc. Chtěla bych být s tebou. Uděláš si na mě čas, Fredericku?"

Souhlas ve sluchátku byl stručný a rozhodný.

"Takže pozítří, Fredericku? Uděláme si den jen sami pro sebe. Všechno jako obvykle," ujišťovala se Gill. S blaženým úsměvem položila sluchátko do vidlice a rozvalila se v posteli. Není to špatné být čas od času ve vlastní posteli sama. Když je klid, dá se i přemýšlet. A teď, jak se zdá, je o čem.

Josh odmítl pár nabídek ostrých hochů a našel si snad tu nejhnusnější práci v celém městě. Po celé dny se potil ve smrdutém vzduchu čističky odpadních vod a opatroval její věčně porouchané filtrační jednotky. Večery proseděl v baru Tattoo, prohlížel si všechna možná tetování a vybíral si svoje vlastní téma. Gill, která teď už pár dní šlapala chodník s monoklem na oku, mu slíbila dohodit jednoho z nejlepších Lien-pingových lidí. Prý je stejně tak dobrý, jako drahý. Joshua chtěl pro sebe jen to nejlepší a nehodlal proto šetřit penězi. Snyder se mu nehnul od zadku, ale to Joshe docela bavilo.

Zpříjemňovalo mu to čekání na chvíli, kdy bude mít dost peněz, aby si nechal odstranit staré tetování a mohl se dát Lien-pingovým machrem přetetovat tím fantastickým novým vzorem.

Tlustý potkan velký jako kočka seděl na hraně filtru a zuřivě cenil na Joshe zuby.

Ze srsti mu odkapávala páchnoucí břečka. Josh věděl, že kousnutí od tohohle hnusného zvířete může skončit taky amputací ruky. V lepším případě. Ty bestie prokousnou i rukavici. Místo, na které nastoupil, se uvolnilo právě proto, že se jeho předchůdce jednou jedinkrát pokusil potkana odstrčit rukou místo toho, aby mu železným prutem přerazil hřbet. Josh ucítil v ústech kyselou pachut. Naslepo udeřil po potkanovi a při chřupavém zvuku drcených kostí se mu zvedl žaludek. Špinavá voda rychle smývala z filtru krvavou skvrnu.

"Nečum a dělej!" křikl mu za zády předák směny. "Nebo ti v tom vymáchám hubu."

Josh ponořil ruce v dlouhých gumových rukavicích po lokty do špíny. Svaly na celém těle se mu napjaly námahou, když vytahoval ucpaný filtr z lůžka. Zvířený kal šuměl bublinami smrdutého plynu a Joshovi se z něj dělalo špatně. Večer zajde do Tattoo a zeptá se Gill, jestli by mu Lien-pingův chlápek nemohl provést tetování po částech, které by platil v pravidelných splátkách.

Kdyby Luis viděl svou Gill, znovu by ji seřezal. A navíc by jí konečně mohl sebrat úspory, jejichž existenci tušil, ale ke kterým se nedokázal dostat ani po dobrém, ani po zlém. Gill právě vybírala od zelinářky, která ji dělala bankéřku, sumu tak velkou, že by Luisovi zcela určitě vyrazila dech. S penězi ukrytými na holém těle pod kombinézou se Gill vydala do japonské čtvrti. Dvakrát se musela klopotně vyptávat na cestu. Těch pár slov, která pochytila od svých několika japonských klientů, bylo na ulici nepoužitelných.

Mr. Nagai bydlel v maličkém dřevěném baráčku. Seděl na rohožce v zahrádce, vmáčkнутé na několika čtverečních decimetrech mezi průčelím domku a chodníkem. Když jej Gill oslovila, prohlédl si ji přimhouřenýma očima a pak ji s asijskou uctivostí pozval gestem do svého domku. Nezkoušel sice na Gill mluvit japonsky, ale zato šišlal a měl nepříjemný zvyk často se smát svým vlastním větám. Gill vůbec nepřipadaly legrační.

"Vylepšíme poprsí," žvatlal. "To bude nejlepší. To bude maličkost. Pak budete dokonalá."

"Potřebuju nasyntetizovat tohle," prohlásila Gill nekompromisně a položila na rohož před Mr. Nagai papír popsaný dlouhou řadou písmen.

Mr. Nagai se sehnul a podíval se na něj zblízka. Znovu mhouřil oči. Stačil mu ale jen letmý pohled na papír a rázem zmlkl.

"Co je to za sekvenci?" zeptal se s překvapivě čistou výslovností.

"Do toho vám nic není," odsekla Gill.

"Bude to drahé," namítl Mr. Nagai.

"Kolik?"

"Sedm tisíc," utrousil Mr. Nagai, jako kdyby šlo o hrst plastikových drobných.

"Slušná cena je čtyři a půl," řekla Gill. "Dostanete pět. Dva a půl hned a zbytek po dodání. Přijdu si pro to zítra večer."

Vytáhla z kombinézy peníze a rozprostřela je po rohoži před Mr. Nagaiem. Pak bez jediného slova vstala a vyšla ven.

Rychlým krokem zamířila pryč z japonské čvrti. Už dvacet minut měla šlapat před barem Tattoo. Luis ji zase zmlátí. Jen počkej, ty hajzle, utěšovala se v duchu, však to dostaneš zpátky i s úrokem.

Joshua měl té věčné buzerace po krk. Snyder se na něj jednou týdně chodil vyptávat do čistíčky. Nedal mu pokoj ani v baru Tattoo. Vydržel sedět u jediného piva celý večer a nespouštěl Joshe z dohledu. Dvakrát nebo třikrát se prodral dokonce i do zadní místnosti a se zájmem sledoval, jak Lien-pingův člověk kousek po kousku odstraňuje Joshovi staré tetování a na čistých kusech pokožky mu pak sprejovou pistolí vyčarovává nádhernou malbu ve stylu Kanó - tušené řetězy horských svahů a vrcholků, potoky s břehy zarostlými bambusovými hájky, jezera s loděmi rybářů. To vše a ještě mnohem víc se dalo tušit z té zvláštní malby, která se pomalu začínala rýsovat na Joshuově hrudi a zádech. Barvy, které sehnala Gill, byly skutečně nádherné. Ale i do nich strkal čmuchať Mats Snyder svůj všetečný rypák.

Josh švihl železným prutem a přerazil páteř potkanovi, který se mu pokusil proklouznout kolem nohou. Napětí, které v něm stále rostlo, nepatrně povolilo. Kolik krys by musel pobít, aby se mu vrátil klid, jaký cítil, když ho propouštěli z lapáku? Lhali mu.

Panebobože, jak příšerně mu v base lhali, když mu slibovali, že bude mít nadosmrti klid. Lhali mu, aby získali jeho souhlas. "Je to čistá prácička, pane Nirro, ani to nezabolí," říkal mu ten frajírek s nemožnými fialovými kontaktními čočkami. Tvrdil, že pracuje pro vládu v universitních laboratořích, ale na hony v něm bylo cítit fízla.

Josh měl vztek. Jak mohl být tak naivní a uvěřit fízlovi? Je to tady zas. Ten pocit, který ho vždycky pronásledoval. Napětí, při němž mu mohla ruka s nožem vylétnout rychleji, než si stačil uvědomit, co tím způsobí. Zatím byl ten pocit slabý, dost slabý, aby se dal zvládnout, ale uhnízdil se mu kdesi hluboko v hlavě a číhal tam na svou příležitost.

Měl by se hlídat, jinak skončí v kriminále na doživotí nebo ještě hůř. Už zase ho podrazili, už zase ho obelhali. Už zase někomu blbě naletěl. To bylo keců. "Vyzkoušená věc, pane Nirro," tvrdil polda s fialovými čočkami. "První klinické testy dopadly úspěšně. Teď potřebujeme lidi jako jste vy, abychom si sjeli širší studii. Dalo by se říci něco jako poloprovozní pokus. Není se čeho bát." Kecy, kecy.

"Nečum a dělej!" křikl Joshovi za zády jeho šéf. "Platím tě za práci. Na trojce je třeba vyměnit zkřížený rám."

Joshua si mlčky změřil šéfa v čistém, sněhobílém overalu. Moc tak zmáčknout ten jeho vymydlený krk a vymáchat mu hubu smrdící na dálku vodou po holení v těch srágorách, co tečou z týhle povedený čistíčky. Hned by ztratil ten svůj glanc, panák jeden. Na co si to tady hraje? Každému musí být jasné, že tahle hala, plná věčně ucpaných a porouchaných sedimentačních nádrží a filtrovacích jednotek, nemá jiný účel, než aby si ji někdo vykázal jako zařízení zlepšující životní prostředí města a mohl žádat úlevu na daních. Voda vytéká z čistíčky snad ještě špinavější, než do ní přitéká.

Josh nevěřil, že sem kdy někdo z magistrátních úředníků vůbec vkročil. Ti sedí ve svých prosklených kancelářích a cvakají opálovými manžetovými knoflíčky o mramorové desky stolů. Na město se dívají z výšky mnoha desítek pater. Tam odtud nemusí ta betonová džungle vypadat tak hrozně. Josh se nikdy s nikým z magistrátních úředníků nepotkal, ale nenáviděl je. A s nimi nenáviděl celý svět.

"Tak bude to?"

"Už jdu," zavrčel Josh a šouravě se vydal k třetímu bloku čistíčky. Rozhodl se, že to vydrží. Musí vydržet. Nechce přeci zpátky do lochu. Hned po práci si

vyrazí na kole na nějaký pořádný kopec. Sedře se do bezvědomí. Odpoledne bude horko. Stačí párkrát vyšlapat pořádné stoupání a mozek vyleptaný vedrem a únavou se vyčistí. Pak si zajde do Tattoo na jednu kolu. Možná si dá i pivo - ne, určitě si ho dá. A nakonec si lehne na lehátko v tetovací kóji a bude sledovat koncert rukou nebesky trpělivého Číňana, který automatickými pohyby sahá po sprejových pistolích s těmi nejjemnějšími odstíny tetovacích barev a čaruje na jeho hrudi malý, barevný zázrak. Taky by se mohl zastavit za Jullith. Jak dlouho vlastně neměl ženskou? Gill mu sice několikrát vzkazovala, aby se u ní zastavil, ale Josh o ni nestál. Měl pocit, že se mu nabízí jen proto, aby dohřála svého pasáka Luise.

Mats Snyder měl problémy. Pásl po Nirrovi, ale ten spratek se choval jako absolvent nejlepší soukromé přípravky. Věnoval sledování Joshuy Nirra tolik času, že zanedbával jiné případy a formuláře nevyplněných hlášení se mu hromadily na stole do vratkého stohu. Téměř zoufalá snaha vypátrat, co znamená zkratka Exp. v Nirrově registru, vyznívala také naprázdno. Když urgoval odpověď na své dotazy u nadřízených, vysloužil si jen strohou výhrůžku, aby si hleděl svých vlastních problémů.

"Nepotřebuju, abyste si vymýšlel problémy tam, kde nejsou!" řval na něj náčelník okrsku.

"Pokud je mi známo, ani to nemáte zapotřebí. Máte dost skutečných případů. Jak jste daleko s tím znásilněním na stanici metra?"

Mats měl na starosti vyšetřování čtyř případů znásilnění v metru. Ale ani to mu nepomohlo vykroutit se z odpovědi na náčelníkovu otázku, protože nepohnul s jediným z nich ani o píď. Přesto věřil, že se vyplatí jít po Nirrovi. Dlouho uvažoval o tom, jestli by neměl zmáčknout tu štetku Jullith, ale nakonec to zavrhl. Jednou se ten hoch neudrží, a pak musí ujet. Nezatknout ho, říkal si v duchu Mats. Rovnou mu ustřelím palici, protože jinak ho zase nějaký blbec pustí. Fašírku z Nirrova zvrhého mozku by pak měli shrábnout do plastického pytlíku a vystavit jako exponát v kriminalistickém muzeu. Exp! Co to může ksakru znamenat?

Josh ještě chvíli držel šéfovou hlavu pod vodou. Pro jistotu. Na hladinu špíny v sedimentačním tanku už nevyplouvaly žádné bubliny. Otřel si dlaně o šéfův bílý overal a vstal. Nohou nadzdvihl bezvládně tělo a shodil je do vody.

Teprve nyní si začínal uvědomovat, co se vlastně stalo. Nelitoval ničeho. Ten parchant si za to mohl sám. Kdo měl snášet to jeho věčné buzerování. Kdo? Teď od něj bude pokoj.

Nadobro a jednou provždycky. Po dlouhé době se cítil fajn. Uvolnil se. Zase byl ve své kůži, ve své nádherně tetované kůži. Usmál se. Lien-pingův Číňan odvedl perfektní kus práce.

Joshua se rozhlédl. Nikde nikdo. Měl by vypadnout. Tohle zjištění mu trochu zkhalilo dobrou náladu. Už zase zdrhat. Naposledy prchal dneska ráno. Byla to jen náhoda, že si cestu do práce krátil přes park. Čert ví, proč se rozhodl vyjet na vršek Homole.

Jako napotvoru narazil na své trase na Zabua. Josh ho chtěl nejdřív jen prohnat. Jenže když se po dlouhé honičce konečně dostal v prudkém stoupání na Zabuvu úroveň, už se neudržel. Jen na okamžik pustil pravačkou řidítka a vší silou praštil toho spratka pěstí do obličeje. Byl to jen mžik. Josh ani nevypadl z tempa. Zabu se řítí dolů svahem v divokých přemetech. Josh se po něm ani neohlédl. Neviděl lidi sbíhající se k úpatí Homole a vytřeštěně zírající na Zabua, naraženého břichem na trubku zlomených řidítek. Věděl, že musí rychle zmizet. To byl jeho první dnešní útěk. Teď už bude po zbytek života jenom a jenom utíkat. Navzdory tomu se cítil opět ve svém živlu.

Když topil toho parchanta, bylo mu krásně. Skoro tak krásně, jako když dostal svou první oběť a vydělal si tím své první pořádné peníze. Měl zabíjení v krvi, s tím se nedalo nic dělat. Vzpomněl si na kriminál a zasmál se.

Ten naivní polda, který se snažil vydávat za vědce z vládních laboratoří, si nechával Joshe zavolat znovu a znovu. Pokaždé ho usadil do polstrovaného křesla v kanceláři ředitelství wallmoorské věznice, na stůl postavil pivo a biftek s hranolky, dovezené z prvotřídní restaurace. Strážného s ostře nabitou,

odjištěnou brokovnicí vyhnal za dveře. Pořád dokola vykládal Joshovi cosi o genetice. Josh tomu nerozuměl. V hlavě mu z té kaskády odborných keců utkvěl jen termín monoamin oxygenáza, protože ho ten chlápek stále opakoval a používal pro něj zkratku MAO. Joshua měl pocit, že ve škole při hodinách dějepisu slyšel o člověku, který se takhle nějak jmenoval. Dějepis ho celkem bavil, protože byl plný ukrutností. Pak už stál ve škole za řeč jen tělocvik, kde mezi ně učitel na začátku hodiny hodil míč na ragby a nechal je hrát zcela bez pravidel. To všechno zajímalo Joshe vždycky víc než nějaké kecy o kyselině deoxyribonukleové a genech. Ten chlapík s fialovými kontaktními čočkami strávil ve školách asi víc let, než si Josh odseděl v pastáku pro mladistvé. Jenže kdyby se Josh rozhodl zakroutit mu krkem, nebyly by mu školy nic platné. Dokázal by tomu ulízanému smradovi zlomit vaz dřív, než by strážný hlídkující s brokovnicí před kanceláří vůbec stačil sáhnout na kliku. Častokrát tak dojedl v přepychově zařízené kanceláři biftek, vypil pivo, řekl si o hrnek kafe a pak už jen seděl v pohodlném křesle a kochal se představou, jak by asi křupaly krční obratle tohohle nafoukaného, studovaného spratka. Když se sem tam do těch neustále se opakujících keců zaposlouchal, došlo mu, že mu ten chlap nabízí možnost dostat se z lapáku ven. Kdyby to řekl rovnou a nemotal do toho mutace a geny vyvolávající agresivitu, nemuseli oba ztratit tolik času. Jestli se nabízela možnost nehnít v kriminále celých patnáct let, byl vždycky ochoten bedlivě naslouchat.

Ba co víc, byl pro to ochoten i mnohé udělat. Namlouval si, že by váhal snad jen v případě, kdy by cenou za svobodu bylo vydechování ven. Ale to po něm konec konců nikdo nechtěl. Chtěli po něm, aby dal souhlas k experimentálnímu zásahu do svých genů. Slíbili mu, že vyřadí z činnosti jeho zlé geny a udělají z něj hodného hochu. Taková blbost!

Jeho fotr patřil k nejlepším zabijákům na pobřeží. Joshua a jeho bratři zdědili po otci jedno prostřílené sako a talent. Když si Joshe najala čínská triáda na práci proti gangu, pro který dělal jeho mladší bratr Erik, přesvědčil se o tom na vlastní kůži. Nikdy před tím ani potom neměl tak kvalitního soupeře, jako když se utkal s Erikem. Nirrové měli vraždu v krvi, ať si ten pošuk s fialovými kontaktními čočkami vyprávěl, co chtěl. Na tom přeci nemůže nějaká inaktivace genů nic změnit. Proto bez reptání podepsal prohlášení o tolika stranách, že bylo nemyslitelné, aby je vůbec celé přečetl, a nechal si čtvrt roku píchat do žíly nějaké svinstvo. Celou tu dobu měl fešácký kriminál a nemohl se dočkat, až ho pustí ven. První, co chtěl udělat, bylo zmáčknout Matse Snydera, tu hnusnou policajtskou filcku. Jak se blížil termín propuštění, nějak na tuhle svoji dávnou touhu pozapomněl.

Teď ale musí především zdrhat, než někdo začne shánět šéfa. O Snydera se nemusel starat.

Ten si dá nad mrtvolou v čističce rychle dohromady jedna a jedna. Zavětrí a pak už ho nebude lehký jen tak setřást. Pro začátek by nebylo marný se uklidit někam stranou.

Nejlíp u nějaký pěkný pipky.

Josh vyrazil uzamčené dveře a vtrhl dovnitř. Jullith seděla na posteli s koleny skrčenými pod bradou a šilela strachem.

"Běž pryč, Joshi," brebtala zmateně.

"Přišel jsem se s tebou potěšit, zlatíčko," zašeptal staženým hrdlem.

"Joshi, prosím tě, dneska ne. Přijď jindy, prosím tě."

"Dneska budeš určitě spokojená," vmlouval se. Pomalu si rozepínal kalhoty a zhluboka oddychoval.

"Joshi," zanaříkala. "Dneska ráno zabili Zabua..."

"Já vím, zlato," přerušil ji.

"Joshi, já nemůžu, když..." Pak jí to konečně došlo. "Tys ho oddělal!" zaječela a rozbřečela se.

Je hloupá, pomyslel si Joshua. Takové věci se přeci neříkají. To si uvědomila i Jullith.

Ale bylo pozdě, příliš pozdě.

"Já budu mlčet, Joshi. Věř mi, že ani neceknu," mlela o překot a po tvářích jí tekly proudem slzy. Pomalu se sunula se zády přitisknutými ke zdi z Joshuova

dosahu. Na konci postele narazila na kuchyňský stůl. Josh se k ní pomalu blížil. Jullith pohnula rukou směrem k noži na zeleninu, který se válel na stole uprostřed povadlých listů hlávkového salátu. To byla chyba. Josh zareagoval zcela podvědomě. Ještě než se Jullithiny prsty stačily dotknout střenky nože, měla proříznutý krk. Na Joshovy ruce vyšplouchl teplý proud krve. Jullith s chroptěním padla na postel a prostěradlo pod ní rychle rudlo.

"Kráva," ulevil si. Potřeboval jen, aby mu podržela. Nic víc. Došel k výlevkce a pečlivě si umyl ruce a nůž od krve. Než vyšel z bytu ven, ještě jednou se ohlédl na Jullith.

Při pádu se jí vysoko vyhrnula sukně. Krví prosáklá blůza se jí lepila na silikonem vylepšená prsa. Bývala to pěkná ženská, ta Jullith.

Joshua ležel na břiše na měkké pohovce a lehounce podřimoval. Zdálo se mu, že zaslechl za dveřmi šramot. Cukl sebou. Mats Snyder... Blbost, uvědomil si hned vzápětí. Snydera sejmul časně ráno na vrakovišti aut, kde se ho ten naivka pokusil zatknout. Teď leží svědomitý polda Mats Snyder v kufru nabourané toyoty a v tomhle vedru se do něj už musely pustit mouchy.

Netušil, na jak dlouho usnul. Z toho, jak svítilo oknem slunce na jeho postel a stěny popsané sprejovými barvami, Josh odhadl, že je pozdní odpoledne.

"Chtěl bys ještě?" přivinula se k němu Gill, ale on ji zlehka odstrčil. Měl dost.

Za celý den jí měl až navrch hlavy. Gill vyváděla jako pominutá od chvíle, kdy s ní zalezl do přepychové kanceláře v jednom opuštěném skladišti nábytku na předměstí.

Jemu to rozhodně stačilo, ale Gill si ani teď nehodlala dát pokoj. Cítil, jak ho její dlaň hladí na břiše a pomalu klouže stále níž a níž.

Zámek dveří cvakl. Do kanceláře vrazil Gillin pasák Luis.

"Ty děvko! Dneska jsi měla šlapat před Tattoo, jestli se nepletu!" křikl Luis. Joshe si nevšímal.

Gill se vystrašeně snažila schovat za záda Joshe, který se pomalu posadil.

"Jsem zvědavěj, jakou mi dneska dáš tržbu," pokračoval Luis. "Já ti ty tvý celodenní výlety zarazím jednou provždycky. Jestli tě někdo chce na celý den, tak ať si tě taky zaplatí."

"Vod Joshe peníze nikdy neberu," odsekla Gill.

Ta holka kecá, uvědomoval si Josh líně. Byl s ní přeci dneska poprvé. Do čeho ho to chce navést? Jo, na ženskou měl chuť. A pořádnou. Ale na téhle ho odrazovalo už to, s jakou vehemencí ho ráno před Tattoo uháněla. Nějakou šlapku ale klofnout musel.

Potřeboval se na čas schovat a lehký holky znají spoustu prima míst, kam policajti nikdy nepřijdou. Vlastně jí nakonec kývl hlavně proto, že mu dohodila tak výborného Lien-pingova tetovače.

"Chceš mi nakukat, že Joshua Nirro je ten tvůj vydařenej přítelíček, ke kterému utíkáš pokaždý na celý den? Nenech se vysmát," vyprskl Luis. Obrátil se k Joshovi. "Je to vobyčejná děvka a potřebuje akorát pořádně proplesknout, aby přestala blbnout. Hned ji máš zase k dispozici."

Joshua měl pocit, že s tím chlapíkem by si mohl rozumět. Gill se přitiskla k Joshovým zadům a třásla se strachy.

"Joshi," zaprosila. "Joshi, ať mě nebije."

Luis si přitáhl Gill za vlasy. Pokusila se zachytit Joshuových ramen, ale ten ji ze sebe podrážděně setřásl.

"Jestli na mě jenom sáhneš, tak ti Josh zakrutí krkem," ječela Gill.

Josh neměl rád, když za něj někdo mluvil.

Jenže Gill rozehrávala poslední tahy své dlouhé partie s pocitem, že drží všechny trumfy v ruce. Přestala se vzpírat Luisovi, takže jí stačil dát facku. Padla zpátky na pohovku a z nosu se jí spustila proudem krev. To je dobře, pomyslela si. Krev může s Joshuou pohnout.

"Joshi," zavzlykala. Nestálo jí to velké přemáhání. Pláč měla na krajíčku a Luise se bála čím dál tím víc. Pasák po ní znovu hmátl a ještě jednou ji udeřil hřbetem ruky do obličeje. Ječela jako šílená. Viděla, jak se Joshua pomalu probírá z letargie.

Začal zrychleně dýchat a na čele a pod nosem mu vyrazily kapičky potu. Jen tak dál, říkala si Gill. Byla to pekelná dřina, dotáhnout všechno až sem. Její prachatý ctitel Frederick byl do ní beznadějně udělaný. Ale i tak musela vynaložit všechno své umění, aby ho donutila použít jeho kontakty na ministerstvu vnitra. Nakonec to pro ni přeci jen udělal. Se zdráháním a směšnými výčitkami, ale udělal. Zjistil, proč jsou někteří muklové propouštěni z lapáku, i když by měli sedět ještě dlouhá léta. Frederick by pro ni udělal všechno. Dokonce si ji chce vzít. Ale to se nejdříve musí zbavit Luise.

Definitivně a jednou provždycky. A navíc tak šikovně, aby ji za to nikdo nemohl poslat do kriminálu. Z chodníku před barem Tattoo se jen málokdy odcházelo jinam než do městské márnice. Jestli se o to chtěla kvůli Frederickovi pokusit, musela mít pokud možno čistý štít.

"Když ti řeknu, že budeš stát na svém štandu, tak se odtamtud nehneš!" křičel na ni Luis a dál ji tloukl.

Skočila proti Luisovi a začala mu nehty do tváře. Nepřičetná strachem necítila rány.

Snažila se zarýt Luisovi prsty do očí. Rána pěstí jí rozrazila ret. Ústa měla plná krve. Začínaly jí docházet síly. Rvala se s Luisem se zoufalstvím kořisti zahnané do úzkých. Pokusila se ho kousnout do krku, ale úder do břicha jí vyrazil dech. Upadla.

"Joshi! Proboha, Joshi, udělej něco! Joshi!" sípala. Plazila se po kolenou a rukama se snažila krýt si obličej.

"Drž hubu," ucedil Josh podrážděně.

Vycítila v jeho hlase napětí. Věděla, že Josh se jej umí zbavit jen jedním jediným způsobem. A to je to, co ona potřebuje. Frederick jí vysvětlil princip genetického zablokování genů, vyvolávajících nadměrnou agresivitu. Dokázal jí vysvětlit i to, že inaktivaci genů pro agresivitu je možné opět zvrátit. Nechávala si to od Fredericka vysvětlovat znovu a znovu. Do omrzení. Dokud si nebyla jistá, že si zapamatovala dost, aby si mohla nechat u Mr. Nagaie nasyntetizovat protein nukleovou kyselinu neutralizující léčebný genetický zásah. "Antisens pé en á, že je to tak?" šeptal Mr. Nagai s blaženě přimhouřenýma očima, když ji tiskl do dlaně maličkou zkumavku, uzavřenou patentním zámekem. Jí bylo fuk, jak se to jmenuje. S neutralizační látkou v kapse začala pracovat na Joshovi. Musela si ho získat a zavázat - jeho, chlapa, který neznal slovo vděčnost.

Jen tak ho mohla nakonec postavit místo sebe proti Luisovi.

"Nejsem ničím mecenáš," pokračoval dál Luis nekompromisně ve výprasku. "Jestli zjistím, že ses s někým válela jen tak a nedala si zaplatit, tak tě zmaluju, že vo tebe pak ten tvůj dotyčnej milej nezavadí ani šestimetrovou tyčí, ty čubko."

Další křik, další rány.

Gill padla na Joshe, který tu stál s napůl nepřítomným pohledem. Rudá šmouha její krve přetala modravý obraz hor na Joshuově hrudi. Tetování! Hrála si s tou myšlenkou dlouho. Bála se. Strašně se bála Luise. V celém městě nebyl nájemný vrah, který by vzal zakázku, o níž snila a přitom se bála na ni jen pomyslet. Na Luise si nikdo netroufl.

Dokázal by ho zabít snad jedině Joshua. Kdyby se mu chtělo. Joshua byl klíč k její svobodě, ale jí dlouho nebylo jasné, jak jej použít. Nezajímalo ho nic než tetování.

Nezbylo než to zkusit. Musela něco podniknout. Něco. Cokoliv. Když mu dohodila toho nejlepšího Lien-pingova tetovače, začal se chovat skoro jako její přítel. Jenže to nestačilo. Bylo třeba Joshuu vyburcovat. Probudit v něm znovu zabijáka. Ale jak? Chtěla už všechno vzdát. Byla zoufalá. Až čínský štamgast jí otevřel oči. Nevěděla přesně, co hledá, ale mohla si být jista, že je po čem pátrat. To stačilo. Čmuchalskou práci za ni odvedl Frederick. Precizně. Bylo to tak jednoduché. Přimíchala neutralizační molekuly proteinových nukleových kyselin do tetovacích barev a čekala, až začnou účinkovat.

Týdem po týdnu dostával Joshua při tetování další a další dávky. Mr. Nagai odvedl perfektní práci. Zabrало to. Bestie se probudila. Nejdříve to odnesl Zabu, pak Jullith, Mats Snyder... teď je na řadě ten parchant Luis. Až doposud všechno krásně klapalo.

Přeci se to teď na samém konci nepodělá. Jak dlouho to tomu Joshovi potrvá, než vytáhne nůž? Jak?

"Zab ho, Joshi! Zab ho!"

Gill ječela stále víc a víc. Už kolem sebe nic neslyšela. Joshuu i Luise viděla přes slzy jako dvě velké rozmazané skvrny.

"Buď zticha! Buď zticha, slyšíš!" hulákal Luis.

"Zavři už konečně hubu, Gill," zasyčel Joshua s pohledem strnule upřeným před sebe.

Teprve tahle slova vytrhla Gill z tranzu. Pozdě. Nezahlédla nůž v jeho ruce. Najednou byla kolem ní spousta krve. Nechápala, co se to s ní děje. Chtěla začít znovu ječet, ale nemohla popadnout dech.

Konečně ztichla. Joshua Nirro se spokojeně usmál.